

Hồi 35

Nhò Cần Trọng Chi Trì Cục Điện Gây Hắc Tiêu Phát Hiện Kinh Văn

Đ

ời sắc mặt khẩn trương, Bạch Bất Phục hỏi ngược lại:

- Tôn giá là hậu nhân hay chính là Quái Phướng Tà đao năm xưa?

Giọng nói kia phần uất hỏi trả lại:

- Người hỏi để làm gì?

Chàng cười mai mỉa:

- Vì thái sư phụ của tại hạ có nói: nếu gặp lại tà đao quyết giết không tha.

Chàng định dùng lời dối gạt để khích nộ đối phương, buộc đối phương phải tự xuất hiện, nào ngờ, đối phương lại cười dài:

- Ha..ha...ha...! Lão cuồng đã bị ta ngấm ngấm phục độc, người dùng lão để dọa ta là lầm rồi, tiểu tử. ha...ha...ha...

Định khích nộ người, không ngờ lại bị người khích nộ, Bạch Bất Phục suýt nữa đã động thân lao đến. Nhưng câu hỏi của Đoan Mộc Hạ bỗng vang lên khiến chàng vội vàng đình bộ:

- Nếu xem đảo chủ Bạch Hạc Đảo là thù nhân sao tôn giá không hạ thủ báo thù ? Vì ý gì tôn giá chỉ làm cho đảo chủ phải mê loạn thần trí ?

Âm thanh kia không đáp, chỉ quát nạt:

- Người hỏi để làm gì, tiểu nha đầu ?

Đoan Mộc Hạ cười lạnh:

- Tôn giá đã tìm được cách khắc chế Thập Toàn kiếm pháp chưa?

Âm thanh kia rống lên:

- Người không được nói bừa . Ta cần gì...

Đoan Mộc Hạ vội ngắt lời:

- Xem ra tôn giá chưa nghĩ được cách khắc chế. Bằng không, đảo chủ Bạch Hạc Đảo đâu thể toàn mạng sau mấy mươi năm dài bị mê loạn ? Hừ ! Cách dùng độc của tôn giá chứng tỏ tôn giá là người tinh thông độc môn. Tôn giá thật sự là ai ?

- Ta là Quái Phướng Tà Đao.

Đoan Mộc Hạ rút lên:

- Tôn giá nói dối mà không biết thẹn ư ? Ta dám đoan chắc tôn giá không phải là Quái Phướng Tà Dao như tôn giá tự nhận.

Tiếng kinh phong chợt rú rít lên và xuất phát từ tầng mây mù.

Bạch Bất Phục ngay lúc đó nhận thấy có người đặt tay lên vai chàng.

Vụt tỉnh ngộ, chàng hiểu những lời lẽ của Đoan Mộc Hạ không nhằm ý vạch mặt đối phương. Và nếu không có ý đó, có nghĩa là Đoan Mộc Hạ đã khích được đối phương, buộc đối phương phải xuất đầu lộ diện, trách cho chàng không phải mạo hiểm tự chui đầu vào bẫy do đối phương sắp bày sẵn ở sau tầng mây mù.

Những ý nghĩ đến với chàng nhanh như một tia chớp loé. Vì đối phương sau tiếng kinh phong rú rít đang hiện thân hoàn toàn trước mặt chàng và mọi người.

Đó là một lão nhân quả thật đã quá cao niên. Ngoài y phục không giống với người trung nguyên, trên tay lão nhân là một lá phướng màu đen và tay còn lại thì nắm một thanh đại đao toát đầy tà khí.

Lão nhân vừa xuất hiện liền hỏi trống không:

- Ai bảo ta không là Quái Phướng Tà Dao?

Đoan Mộc Hạ vẫn còn đặt tay lên vai Bạch Bất Phục, nàng ấn khẽ và quát lên danh gọn:

- Đánh.

Do đoán được ý đồ của Đoan Mộc Hạ, Bạch Bất Phục đã vận khí sẵn, từ khi lão Quái Phướng Tà Dao hiện thân. Ngay khi Đoan Mộc Hạ ấn khẽ vào vai, chàng vội găm lên:

- Đỡ!

Cũng lúc đó, Đoan Mộc Hạ vội xuất kiếm chiêu:

- Xem kiếm!

Quái Phướng Tà Dao cười dài vì nhận ra lão đã thấp trí hơn đôi nam nữ hầy còn chưa ráo máu đầu kia!

- Ha...ha..ha..!

Đồng thời, ngọn Quái Phướng trên tay lão và thanh đại đao cũng được lão vận dụng.

Quái Phướng hướng về chưởng kinh tứ tuyệt Bích Dạ của Bạch Bất Phục, Tà đao thì vũ lộng cuộn thẳng vào vầng kiếm quang của Đoan Mộc Hạ.

Sở học của song phương ba người chưa chạm vào nhau, một bóng nhân ảnh khác nữa cũng từ giữa tầng mây mù lao ra và lao vào tám người còn lại.

Thân phận của bóng nhân ảnh đó ngay lập tức bị bộc lộ khi bóng đó quát lên:

- Bốn tiên tử chưa kịp tìm bọn ngươi, bọn ngươi đã tự tìm đến nạp mạng. Đáng chết.

Tầng mây mù liền tan biến đi khi tâm chưởng của Vô Vi Tiên Tử xuất phát ra một vầng lửa thiên hoả thần công.

Mọi người ngay lập tức nhìn rõ mặt nhau. Thanh Từ đạo trưởng liền lớn tiếng hô hoán:

- Tứ tượng kiếm, phát động.

Bốn ngọn trường kiếm của Võ Đang, Nga My, Thanh Thành và Hoa sơn bốn phái liền được tung ra, tạo thành một vành đai dày đặc nhưng kiếm quang vây kín lấp Vô Vi Tiên Tử.

Ngộ Thiên đại sư cũng gấp rút niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật . Phản tứ tượng hợp chưởng. Đánh!

Và hiệp lực những bốn loại chưởng kinh của Ngộ Thiên đại sư, Từ Nguyên Hậu, Trương Luân Hồi và của Thôi Oanh Oanh liền lao đến ngăn đỡ chưởng thiên hoả của yêu phụ Vô Vi Tiên Tử.

Dù là phản trận tứ tượng, dù là hợp kinh của bốn cao thủ vào hạng nhất nhì võ lâm, họ cũng bị dư kinh từ thiên hoả chưởng làm cho huyết khí sôi trào.

Tuy nhiên không phải ngẫu nhiên mà trên đường đi đến Võ Di Sơn mọi người đã bàn định và tự lập thành bát quái loạn trận như Bạch Bất Phục vừa hô hoán.

Phản tứ tượng hợp chưởng tuy thất bại nhưng việc làm chậm cước trình và thân thủ của mục yêu phụ xem như đã thành công. Và ngay lập tức, tứ tượng kiếm trận do Thanh Từ đạo trưởng làm chủ trận liền tạo sự bối rối cho mục yêu phụ Vô Vi.

Vầng kiếm quang do bốn kiếm hợp lại đang đổ ập vào mục từ tứ phía. Để đối phó, nếu mục thi triển các loại công phu như: Hư không nhiếp vật, thiên hoả thần công hoặc kim dung chỉ thì mục không thể đối phó cùng một lúc ở cả tứ phía. Mục đành phải dùng đến nhuyễn kiếm với Thập Toàn kiếm pháp đã lên học.

Choang! Choang! Choang!

Vầng kiếm quang của tứ phái vừa bị kiếm chiêu của mục đẩy bật ra, hợp kinh của bốn nhân vật còn lại liền ập đến.

Thoạt nhìn qua đấu pháp này của các võ phái, mục yêu phụ ngấm ngầm hiểu ra ý đồ của mọi người. Gọi là tứ tượng hoặc phản tứ tượng chỉ là cách gọi để tách bạch hai nhóm kiếm chưởng mỗi nhóm bốn người. Gọi là bát quái trận loạn trận là cách gọi chung, khi bốn đối phương có đúng tám người để chiếm đúng tám phương vị của bát quái và dùng kiếm và chưởng rối loạn. Để gọi cho đúng hơn thì phải là xa luân chiến. Sau một chưởng phản tứ tượng là đến một kiếm tứ tượng. Và với đấu pháp này của các phái, vô hình chung mọi người đã bắt buộc mục yêu phụ chỉ được dùng kiếm pháp Thập Toàn và chưởng thiên hoả mà thôi. Vì kim dung chỉ hoặc hư không nhiếp vật công phu, nếu thi triển ở đây kể như vô tác dụng.

Dù căm ghét bọn đối phương đến tận xương tuỷ đi nữa, mục yêu phụ cũng phải cố trấn tĩnh. Vì chỉ có sự trấn tĩnh hoàn toàn mục yêu phụ Vô Vi mới có thể nghĩ được cách hoá giải trận xa luân chiến này. Và khi đã nghĩ được cách hoá giải, mục mới có thể thực hiện được như lời ghi trên tấm phướng bây giờ đã lộ rõ: tổng tiền cứu phái quy tây thiên.

Đang lúc nghĩ cách hoá giải, mục chợt nghe tiếng gầm của Bạch Bất Phục ở bên kia vang lên:

- Đỡ!

Tiếp đó là tiếng thét đinh tai của Quái Phướng Tà Dao:

- Trúng!

Mọi âm thanh liền phát ra thật hỗn loạn:

Quái Phướng Tà Dao cười dài khi nhận thấy trường kiếm của Đoan Mộc Hạ bị đại đao đoạn gãy.

- Ha..ha...ha...! để xem người còn cách nào thi triển được Thập Toàn kiếm pháp! Ha...ha...

Tiếng quát của Bạch Bất Phục chợt át đi tràng cười của đối phương:

- Cầm lấy, tam muội ! Đỡ! Đỡ! Đỡ!

Mới nhận được chiếc hắc tiêu do Bạch Bất Phục ném qua, Đoan Mộc Hạ chưa kịp dùng hắc tiêu thay kiếm để thi triển Thập Toàn kiếm pháp hầu liên thủ với Bạch Bất Phục, ngọn đại đao và lá phướng của Quái Phướng Tà Dao đã cuộn ập đến.

Một lần nữa Quái PHướng Tà Dao lại cười dài ngạo mạn. Vì hắc tiêu của Bạch Bất Phục dù có là cổ vật chí báu đi nữa, nhưng ở trên tay Đoan Mộc Hạ sau lần chạm vào đại đao hắc tiêu lại bị đoạn gãy.

Một mẫu nhỏ hắc tiêu bị bay đi. Cùng với mẫu này, một vật trắng trắng cũng văng ra, cho Đoan Mộc Hạ và Bạch Bất Phục cùng nhìn thấy đó là một mảnh hoa tiên được cuộn lại và bị ai đó nhét vào phần rỗng ở bên trong hắc tiêu.

Đoan Mộc Hạ kêu lên:

- Nhị ca ! Là kinh văn khẩu quyết Bích Dạ tiêu khúc!

Bạch Bất Phục hô toáng lên:

- Nhặt lấy, tam muội. Nhanh lên.

Ngay tức khắc, mục yêu phụ gào lên:

- Phu quân. Đừng để tiểu tử lấy được kinh văn đó. Mau lên!

Hiểu được lời cảnh báo của Vô Vi Tiên Tử hàm ý gì, Quái Phướng Tà Dao bèn quật ngọn phướng vào bóng nhân ảnh của Đoan Mộc Hạ và Bạch Bất Phục.

Đang tranh nhau để chớp lấy mảnh hoa tiên, Bạch Bất Phục và Đoan Mộc Hạ phải di động thân hình để tránh kinh phong mãnh liệt từ Quái Phướng đang ập đến.

Mảnh hoa tiên vốn mỏng mảnh nên không thể chịu đựng nổi ngọn kình như phong ba bão táp của Quái Phướng. Mảnh hoa tiên bị rách rời làm hai, nửa lớn nửa nhỏ. Và phần lớn lại bị cuốn bay về phía Bát quái loạn trận.

Mục lực tinh tường hơn, mục yêu phụ Vô Vi Tiên Tử liền cất người lên và đưa tay vồ vập vào mảnh lớn nọ!

Đúng dịp đó, Phản tứ tượng hợp chưởng liền nhả kình theo sự điều động của Ngô Thiên đại sư.

- Đánh!

Mục yêu phụ nghiêng chặt răng và lập tức dùng tả thủ đang cầm giữ mảnh hoa tiên bị rách nọ, xô ra một ngọn chưởng thiên hỏa!

Vàng lửa liền nhoáng lên, và mảnh hoa tiên nọ lập tức thiêu rụi, trước khi Thiên hỏa thần công va vào hợp kình phản tứ tượng!

Ngô Thiên đại sư và Từ Nguyên Hậu do biết mảnh hoa tiên nọ cần thiết cho Bạch Bát Phục đến gần nào, nên tiếc ngẩn tiếc ngơ.

Thanh Từ đạo trưởng tuy cũng tiếc nhưng lập tức phát động kiếm trận. Vào lúc đó, khi biết khẩu quyết Bích Dạ tiêu khúc không còn, mục Vô Vi Tiên Tử cứ há miệng cười đắc ý.

- Ha...ha...ha...

Thanh Từ đạo trưởng hô lên:

- Phát chiêu! Đánh!

Cũng lúc đó, ở bên kia, Quái Phướng Tà Dao cũng đang cười nghiêng ngả.

Nhận định được cục diện, Thôi Oanh Oanh nhanh chóng vẫy tay:

- Chộp lấy nào, Đoan Mộc muội!

Nghe được và kịp nhận ra Thôi Oanh Oanh đang ném cho Đoan Mộc Hạ thanh loan tình kiếm, Bạch Bát Phục nhanh tốc găm lên:

- Để lão cho ta! Đỡ!

Đang cười, bất ngờ bị Bạch Bát Phục ra tay xuất chưởng, Quái Phướng Tà Dao chỉ kịp vung Quái Phướng.

Sắc diện lập tức sa sầm khi nhận ra Đoan Mộc Hạ thế là lại có khí giới, Quái Phướng Tà Dao đến lúc này mới bạt đao.

Nhưng Đoan Mộc Hạ đã kịp vung loan tình kiếm lên.

Choang! Choang!

Loan tình kiếm mặc dù ngắn nhưng lại là bảo kiếm thật sự. Sau hàng loạt sự động chạm giữa loan tình kiếm và tà đao, Đoan Mộc Hạ vẫn giữ được nguyên vẹn khí giới.

Khi đó, Quái Phướng Tà và tứ tuyệt Bích Dạ chưởng lại va vào nhau.

Không chậm trễ, Bạch Bất Phục và Đoan Mộc Hạ ngay lập tức liên tay liên thủ, quán lấy Quái Phướng Tà Dao như lúc đầu.

Ở bên bát quái loạn trận cũng vậy, mụ yêu phụ Vô Vi Tiên Tử vì chưa nghĩ được cách hoá giải xa luân chiến trận với những nhân vật võ lâm các phái nên vẫn bị bọn họ cầm chân.

Thời gian dần trôi qua, hết một loạt chưởng đến một lượt kiếm hiệp lực nhân vật các phái vẫn cố gắng chi trì cục diện. Cho dù chân nguyên nội lực của họ càng lúc càng kiệt dần.

Cũng vậy, Bạch Bất Phục thì không nói gì, vì chàng đã khai thông được sinh tử huyền quan, chân nguyên mất đó lại có đó nên chàng còn có thể chi trì được lâu. Chỉ riêng Đoan Mộc Hạ là càng lúc càng suy giảm chân nguyên dẫn đến kiếm chiêu càng lúc càng trì trệ dần.

Cũng may, chính Quái Phướng Tà Dao và Vô Vi Tiên Tử cũng đang dần mỏi mệt. Vì chỗ ỷ trượng của mụ là Quái Phướng Tà Dao, nào ngờ lại gặp phải đấu pháp lợi hại của bọn người Bạch Bất Phục làm cho thất bại.

Bây giờ, cả hai phe đều chỉ trông chờ vào một điều duy nhất, đó là đối phương vì không thể chi trì được nữa phải ngã gục và bị phe kia hạ thủ.

Thế nhưng, điều này còn chưa xảy đến thì điều khác thường lại xuất hiện.

Trên đỉnh Phù Vân đang bị mây mờ bao phủ chợt có làn khói đen bay vượt lên và thẳng tắp

Nhận ra điều này, dù chưa hiểu nguyên nhân, Bạch Bất Phục bỗng cười ngạo nghễ:

- Ha...ha...ha..! Vô Vi Cung đang có nội biến. Để xem lão quái và mụ yêu phụ còn chi trì được bao lâu nữa. Đờ!

Bị Bạch Bất Phục dùng chưởng quạt vào, Quái Phướng Tà Dao không thể nhìn ngó tứ tung như Vô Vi Tiên Tử.

Lão chỉ nghe mụ yêu phụ rít lên phần nộ là đủ hiểu điều gì vừa xảy ra.

- - - - - o o O o o - - - - -